

Sosyalist Liseliler

ABD DEFOL

BU MEMLEKET BİZİM!

Merhaba

Dergimizin 13. sayısı ile yeniden birlikteyiz. 13. sayımız, aslolarak başkanlık rejiminin memleketimize tam anlamıyla yerleştiği günlerde çıkmaktadır. Ülkemizin ekonomik bir krize doğru hızla gittiği, Türk Lirasının değer kaybettiği, krizin emekçilerin omzuna bindiği günlerden geçmekteyiz. Bununla birlikte, gerici iktidar bütün suçu ABD'ye, emperyalizme yükleyerek, kendini aklamaya çalışmaktadır. Dergimizin bu sayısında, kimlerin emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu, emperyalizme karşı kimlerin mücadele ettiğini işledik. Dergimizin içeriği ise şöyle:

Memleket bölümümüzde, 24 Haziran seçimleriyle yerleşmiş olan başkanlık rejiminin emperyalizme karşı bir hamle mi, yoksa emperyalizmle daha çok uyuşmak için bir hamle mi olduğunu yazdık. Adını telaffuz ettiğimiz İkinci Cumhuriyet'in gerçekten 1923'te kurulmuş Cumhuriyet'in yerine gelen bir rejim mi olduğunu işledik ve bu konuda sosyalistlerin nerede konum aldığını, biz liseli gençliği nelerin beklediğini yazdık.

Eğitim bölümümüzde, AKP'nin değişen bakan kabinesinde yer alan yeni Milli Eğitim Bakanı'nın "sözde" solculuğunu işledik, medyada "anti-kapitalist" gibi gösterilen yeni bakanın, aslında bir kolejin patronu olduğunun unutulmaması gerektiğini ve piyasacı eğitim kapılarının sonuna kadar açıldığını işledik. Bunun yanında, sosyalizmdeki eğitime göz gezdirdik.

Kızıl-Kara bölümümüzde 1968 kuşağının önderleri olarak bilinen Harun Karadeniz'lerin, Deniz Gezmiş'lerin emperyalizmin filosunu denize dökmek isterken, karşılarına çıkan, saldıran gericileri, faşistleri işledik. Bu gericilerden, faşistlerden birçoğunu hepimiz tanıyoruz: Fethullah Gülen, Numan Kurtulmuş, Abdullah Gül, Tayyip Erdoğan... Kimin yurtsever, kimin işbirlikçi olduğunu yazımızda ele aldık.

Meslek Lisesi bölümümüzde, meslek liselerinde olmayan güvenliği işledik, meslek liselerinde okuyan arkadaşlarımızın ucuz iş gücü olarak kullanıldığını ve güvenliğin oralara hiç uğramadığını yazdık.

Sorularla Sosyalizm bölümümüzde herkesin kafasını kurcalayan, git gide daha fazla sorulmaya başlanan soruları ve bunların cevaplarını yazdık.

Sizden Gelenler bölümümüzdeki ilk yazımızda Harun Karadeniz'in kim olduğunu detaylı bir şekilde işlemiş olduk. İkinci yazımızda da gündemden hiç düşmeyen ABD ve Ortadoğu meselelerini irdeledik, ABD'nin Ortadoğu'da ne aradığını yazdık.

Dergimizin son bölümü olan Kültür-Sanat bölümümüzde, ABD'nin yalancı destanlarının yaratıcısı olan Hollywood'unu ve sosyalistlerin sinemadaki sanat anlayışını birer örnekle işledik.

ABD'nin, emperyalizmin bölgemizde ve ülkemizde tahakkümünü iyice arttırmaya çalıştığı, AKP'nin ise ABD'yle göstermelik bir şekilde dövuştüğü bu günlerde, yeni eğitim-öğretim yılı başlıyor ve bu dönemin ilk dergisiyle karşınıza çıkmış oluyoruz. Aydınlanmanın sesini yükselttiğimiz bir sene dileriz.

BİZİ TAKİP EDİN

sosyalistliseliler

@sosyalistlise

sosyalistlise

GÜNDEMDE KALANLAR

3 HAZİRAN

3 Haziran 1963'de aramızdan ayrılan komünist şair Nazım Hikmet, ölümünün 55. yıldönümünde, İstanbul'da Maltepe Nazım Kültür Merkezi'nde, Edirne Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde ve Türkiye Komünist Hareketi Samsun İl Örgütü'nün düzenlediği etkinliklerle anıldı. Etkinliklere halk yoğun ilgi gösterdi. Konuşmacılar, Nazım'ın mücadelesinin Türkiye işçi sınıfının aydınlık Türkiye'yi kurma hedefiyle büyük mücadeleler yürütmek, Sosyalist Türkiye'yi kurmak olduğuna dikkat çekti. Satranç turnuvaları, şiir dinletileri, sinevizyon gösterimi sonrasında çeşitli grupların müzik dinletisiyle etkinlikler sona erdi.

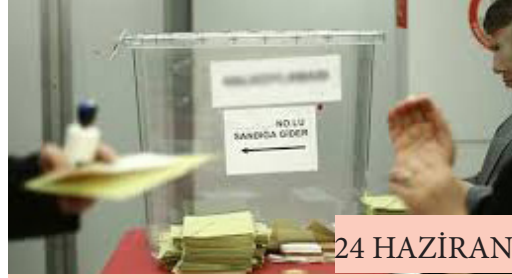
2 HAZİRAN

Yaklaşık 1 milyon öğrencinin girdiği LGS sınavında soruların sınav sırasında dışarı sızdırıldığı iddia edildi. Dizi ve sinema oyuncusu Hakan Yılmaz'ın twitter hesabında paylaştığı görüntüde, sınavın 30. dakikasında velilerden birinin telefonuna sınav sorularının geldiği görünüyor. Bu olayla birlikte akıllara geçmişte olduğu gibi 'Sınav kitapçığı sızdı mı?' sorusunu getirdi.

30 TEMMUZ

MEB'den yapılan açıklamaya göre, yerel yerleştirme sonuçlarına göre 224 bin 950 kontenjanı bulunan Anadolu imam hatip liselerine 117 bin 662 öğrenci yerleşirken bu liselerin 107 bin 288 kontenjanı boş kaldı. Merkezi ve yerel

24 HAZİRAN

2019 yılında gerçekleşecek olan başkanlık seçimi AKP ve MHP ittifakının dayatmaları sonucunda 24 Haziran'da gerçekleştirildi. %50 üzerinde oy alan Recep Tayyip Erdoğan başkan seçildi.

7 TEMMUZ

ODTÜ'deki mezuniyet töreninde Erdoğan'ı karikatürize eden pankart taşıyan öğrencilere Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma açıldı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yapılan açıklama şöyle: "ODTÜ'de yapılan mezuniyet töreni sırasında cumhurbaşkanına hakaret içeren pankartı taşıyan kişiler hakkında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Cumhurbaşkanına hakaret suçundan soruşturma başlatılmış ve üç kişi gözaltına alınmıştır."

15 TEMMUZ

Bir süredir kanser tedavisi gören ve tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren Türkiye Komünist Hareketi (TKH) ve İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN) Yönetim Kurulu Üyesi Eren Şimşek ailesi, yoldaşları ve sınıf kardeşleri tarafından Ümraniye İhlamurkuyu Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı.

14 AĞUSTOS

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin (İBB), Ataköy-İkitelli metro hattında Yenibosna ve Çobançeşme metro durakları arasındaki şantiyesinde çalışan yaklaşık 700 işçi, 9 Ağustos'ta hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılmıştı. Çobançeşme'de bulunan inşaat şantiyesi önünde işçiler bekleyişlerini sürdürürken İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN), işçiler ile birlikte "İnşaat işçisi kurbanlık koyun değildir" diyerek bir basın açıklaması düzenledi. İYİ-SEN Genel Başkanı Ali Öztutan, inşaat işçisi kurbanlık koyun değildir, diyerek inşaat işçilerinin mücadelesini sürdüreceklerini belirtti.

24 AĞUSTOS

İşçi düşmanı kozmetik firması Flormar'ın Gebze'deki fabrikasında çalışırken sendikacı oldukları için işten atılan çoğu kadın 132 işçinin direnişi 100. gününü geride bıraktı. Bayramı da direnişte karşılayan Petrol-İş Sendikası'na üye işçiler, polis tacizine, tehdit ve baskılara, direnişi bastırmak için örülen taş duvarlara karşı ilk günkü kararlılıkla direndiklerini söylüyor. İşçiler halkı anayasal hakları hiçe sayan Flormar ve Yves-Rocher'in ürünlerini boykot etmeye çağırıyor.

25 AĞUSTOS

Gözaltında kaybolan yakınlarının hesabını sormak için Cumartesi Anneleri tarafından 699 haftadır Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemlerin son buluşmasına yasak çıktı. Meydana gitmek isteyenlere müdahale eden polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

24 Haziran seçimlerine bakış: Yeni bir Cumhuriyet için mücadeleye!

24 Haziran seçimleri öncesinde yapılacak olan seçimin normal akışında seyir edebilecek bir seçim olmayacağını defalarca dile getirmiştik. AKP ve MHP ittifakının seçimi bir buçuk yıl erkene alması her ne kadar düzen muhalefeti açısından normal karşılanmış olsada ortada korsan bir seçim durmaktaydı. Bu durumun birçok sebebi bulunmakta elbette. Bunlar gelecek olan ekonomik krizin erkenden karşılanması, AKP'nin siyasal anlamda yıpranış hızı, Ortadoğu'da ki dengeler gibi birçok sebebi sıralayabiliriz. Bugünden bakıldığında ise bunların neredeyse hepsinin gözlemlenebilir bir hal aldığını görebiliyoruz.

Seçim süreci boyunca dillendirmiş olduğumuz temel mesele bu rejimin yalnızca Erdoğan'ın bireysel bir arzusunun ötesinde burjuva sınıfının bir ihtiyacı, bir araç olarak karşımızda durduğu idi. Ancak Türkiye solunun büyük bir bölümü seçimlere yönelik politik hamleler geliştirirken meselenin merkezine Türkiye'de ki kapitalist sistemin açmak istediği yeni bir sürece karşı mücadeleden ziyade Erdoğan'ın başkan olmasına karşı bir mücadele rotası çizmiş oldular. Bu tutumun siyasal yansımaları ise işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktan ziyade düzen içi odakların akımına kapılmak, düzen içerisinde çözüm aramak, düzeni içeriden düzeltmek veya iyileştirmek gibi çözüm arayışlarını var etmiş oldu. Başkanlık seçiminin sınıfsal özü itibarı ile patron sınıfının siyasal bir dönüşümü olduğu aşikar. Bu durumda seçimin sonuçlarının hangi adayı başkan yaptığınan bağımsız olarak kaybedenin işçi sınıfı olacağı gözlemlenebilir bir gerçek. Bugüne bakıldığında ise yeni rejimin karar alma mekanizmalarında yaratmış olduğu esneklik krizin faturasının emekçilere kesilmesini kolaylaştırmış durumda.

Seçimlerin sonrasında açıklanan kabineye bakıldığında ise meselenin yalnızca alınan

kararların ötesinde piyasaların yönetimi açısından da iplerin patronların eline bırakıldığı görülebiliyor. Örneklendirmek gerekirse Turizm Bakanı'nın aynı zamanda ETS Turizm'in sahibi oluşu, Milli Eğitim Bakanı'nın Maya Özel Okulları'nın sahibi oluşu iktidarın piyasaların kontrolünü açık bir şekilde patronlara peşkeş çektiğinin kanıtı. Aslında seçimlerin öncesinde de de iktidar ve sermaye sınıfı arasında ki açığı her ne kadar dar olmuş olsa da seçimler sonrasında bu açığı neredeyse tamamen ortadan kaldırmıştır.

İkinci Cumhuriyet Kuruldu mu?

Rusya'da gerçekleşmiş olan Ekim Devrimi ile 1923 Cumhuriyeti aynı koşulların büyük tarihsel çıkışları idiler. Sovyetlerin 1991'de çöküşü ile birlikte dünyanın tek kutuplu emperyalist bir kampa dönüşü 1923 Cumhuriyeti'nin de sonunu getirmiş oldu. Temelinde AKP gibi siyasal İslamcı bir partinin 16 yıllık dönüşümlerinin bu zemin üzerinden tartışılması ve bu tarihsellik üzerinden açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Birinci paylaşım savaşının içinde doğmuş olan 1923 Cumhuriyeti, emperyalizme karşı mücadelenin sonucu olarak kendisini var etmişti. Ancak iki kutuplu dünyada emperyalist kampa doğru kaymış, kapitalist yolu seçmiş ve bunun sonucu olarak ise Türkiye'de gericilik ve faşizm gelişmiştir. İki kutuplu dünyanın ortadan kalkması ile birlikte Türkiye sermaye sınıfı açısından bağımsızlık, laiklik, egemenlik gibi kavramlar bir yük haline gelmiştir. AKP tam da bu nokta da devreye girmiş 16 yıllık gerici dönüşümünün ardından 24 Haziran'da gerçekleştirilmiş seçim ile son darbeyi vurup 1923 Cumhuriyeti'ni bütün kazanımları ile birlikte tasfiye etmiştir. 1923 Cumhuriyeti'nin tasfiyesinde bir diğer uğrak ise sermaye sınıfının emperyalizmle kurmuş olduğu organik bağ. Emper-

yalizmin Ortadoğu politikalarının değişim göstermesi ile AKP'nin iktidara geliş tarihinin kesişimi yalnızca rastlantıdan ibaret değildir elbette. SSCB'nin yıkılması ile birlikte Ortadoğu'ya tekrar yerleşmek isteyen emperyalizm bir dizi askeri müdahalenin ardından ideolojik bir müdahaleye soyunmuş ve siyasal İslamcılığı beslemeye başlamıştır. Bu sürecin Türkiye yansıması ise AKP olmuştur. Tüm bunlarla birlikte emperyalizm ile sıkı ilişkileri bulunmakta olan Türkiye sermaye sınıfı ise bu noktada siyasal İslamcılığın arkasında yer almıştır. 16 yıllık siyasal İslamcı emperyalist müdahalenin sonucunda ise 1923 Cumhuriyeti'ni yıkıp yerine emperyalist sisteme entegre edilmiş İkinci Cumhuriyet'i inşa etmişlerdir.

Sosyalistler bu tablonun neresinde?

Sosyalistler yüzyıllardır düzenin tablosunun dışında konum almıştır. En azından rotasını, iktidar perspektifini kaybetmeyenler... Bugün genel tabloya bakıldığında dünya çapında kapitalist sistemlerin ve emperyalizmin kendisini restore ettiği bir gerçeklikle karşılaşmakta. Ancak bu durum sosyalistler açısından yeniden konumlanışı gerektiren bir olgu değildir. Birkaç satır yukarıda belirttiğimiz gibi sosyalistler her zaman düzenin tablosunun dışında yer almıştır. Bugün Türkiye'de sosyalistlerin en önemli görevi öncelikle emekçi kesimin düzen içi sahte umutlara kapılmasını engellemek, onları düzenin tablosunun dışına çekmektir. Bu noktada da turnusol kağıdı, emperyalizme karşı mücadele ve sınıf siyasetidir. Temelinde yalnızca işçiler, emekçiler içerisinde örgütlenmenin ötesinde işçi sınıfının çıkarlarını temsil edebilecek siyasal üretimi de gerçekleştirmek ve sınıf mücadelesini bunun üzerine bina etmek zorundayız. Öte yandan düzen içerisinde emperyaliz-

me karşı yükselen seslerin aldatmacadan ve kandırmacadan ibaret olduğunu, kapitalizme karşı gelinmeden emperyalizmle mücadele edilemeyeceğini anlatmak zorundayız.

Tüm bunlarla birlikte sosyalistlerin 1923 Cumhuriyeti'nin mirası olarak devralmış olduğu bağımsızlık, laiklik, egemenlik gibi kavramları işçilerin mücadele bayrağına kazımalı, bu bayrağı sosyalizm mücadelesinde yükseltmesi gibi bir görev de bizleri beklemektedir.

2. Cumhuriyet ile birlikte liseli gençliği ne bekliyor?

Yeni MEB bakanı ile birlikte kimi iyileştirmeler beklenmiş olsa da MEB gerici karakterinden de, bilimsellikten uzak eğitim anlayışından da bir şey kaybetmemiştir. Aksine üstüne daha fazla piyasacılığı hanesine yazmıştır.

Başkanlık rejimi ile birlikte tekrardan dizayn edilmiş olan MEB'in başındaki ismi değiştirmenin ötesine geçememiştir.

Seçimlerin sonrasında MEB'in yayınlamış olduğu film ve kitap önerisi listesine göz atıldığında Sezai Karakoç'un "Diriliş Neslinin Amentüsü" kitabına yer vermiştir. Kitabın içinde "Kur'an da sağcılar Allah topluluğudur, solcular da şeytan topluluğu olarak vasıflandırılmıştır" cümlesi geçmektedir. AKP'nin gençliği gerici ile kapsama çabaları önümüzde ki dönem hız kaybetmeden devam edecektir. Yine seçimlerin sonrasında 70 yıllık tarihi olan Giresun Kale Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'ni geçtiğimiz yıl binadan çıkartmış, sebep olarak ise binanın Kent Müzesi olacağını belirtilmiştir. Bina bir yıl boş kaldıktan hemen sonra ise Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi binaya yerleştirilmiştir. Bu gibi hamlelere rağmen LGS tercihlerinin sonucunda imam hatip liselerinin %40'lık kontenjanı boş kalmıştır. AKP her ne kadar gençliği dindar-kindar bir nesil olarak yetiştirme çabasına soyunmuş olsa da gençlik aydınlanmadan ve bilimden yana durmaya devam etmektedir.

AKP öte yandan ekonomik krizin faturasını da gençliğe ödetmeye çalışmaktadır. MEB'in yayınlamış olduğu bütçe raporuna bakıldığında gericiilikten ve sömürden başka bir şey görünememekte. Bütçenin büyük bir payı dini eğitime ayrılırken burs ve yardım amaçlı kullanılmak üzere ayrılmış olan bütçeden ise %18'lik bir kesinti söz konusu. Emekçi halkın çocuklarının hakkını gasp eden AKP sözde ekonomik tasarruf amacı ile hareket etmekte ancak bakıldığında yeni bir sarayın inşa kararı, dini eğitime ayrılan harcamalar gibi tasarrufa gayet açık bütçelerin bulunmasına rağmen krizin faturasını emekçilere kesmiştir.

Emperyalizme karşı mı? Emperyalizm için mi?

Geçtiğimiz eğitim ve öğretim döneminde kimi pilot okullarda Ülkü Ocakları'nın okullar içerisinde çalışma yapmasına izin veren MEB'in ise bu noktada milliyetçilik ile arasındaki bağın esnemeyeceği tersine çok daha alan açmaya kalkışacakları bir dönem sosyalistleri beklemekte. ABD ile yaşanmış olan ufak krizler üzerinden toplumun milliyetçi damarlarını kabartan, bunun üzerinden siyasal konsolidasyonu sağlamaya çalışan iktidarın liselerde gençlik içerisinde sözde anti-emperyalistlik üzerinden gericiğin, faşizmin ve milliyetçiliğin önünü açacaktır. Bu oyunlara gençliğin karnı tok! Ne 6.Filo'yu kible edenleri unuttuk, ne de solcular bastırıldı ABD artık gelebilir diyenleri. Bugünkü iktidar da ittifak unsurları da geçmişteki konumlarından pek bir şey kaybetmiş değildirler. Göstermelik tepkilerle anti-emperyalist bir tutum sergiliyor muşçasına gözükmeleri kandırmacadan başka bir şey değildir. Önümüzde ki dönem liselerde sosyalizm mücadelesi yürüten bütün yoldaşlarımızın mücadele ajandasına yurtseverliği, anti-emperyalizmi kalın harflerle yazacağı bir dönem olacak. Geriçiler ve işbirlikçiler emekçi halkı emperyalist patronlara peşkeş çekerken, yeni NATO üsleri açarken, şeker fabrikalarını Cargill gibi emperyalist şirketlere hibe ederken, başkanlık rejimi ile patron sınıfına devletin bütün olanaklarını verirken kimse anti-emperyalistlikten bahsedemez, hele ki AKP ve MHP hiç bahsedemez! Anti-emperyalizm Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu ilk yıllardan beridir komünistlerin, sosyalistlerin mücadele başlığı olmuştur. Önümüzde ki dönemde böyle olmaya devam edecektir. "ABD Defol! Bu memleket bizim!" sloganını bulduğumuz her okulda her sınıfta dillendirmeye ve yükseltmeye devam edeceğiz!

Yankee go home!

SÖZDE 'SOSYALİST' BAKAN VE GERÇEK SOSYALİST EĞİTİM

Dönemin ilk sayısına, görevi yeni devralmış Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk ile başlayalım. Medyada 'antikapitalist', 'Kemalist' ve hatta 'sosyalist' kimliğiyle öne çıkan bakanımız... İlk bakişta sosyal medya paylaşımları onu tanımlamak için kullanılan sıfatlarla gayet uyumlu görünüyor. Karşımızda komik bir tablo var: "Finans kapitalin hizmetine giren eğitimin" sorunlarını anlatmakla meşgul olan bakanımız şu ana kadar birçok özel eğitim kurumunun açılışına destek olmuş, sürekli gerici saçmalıklarla gündeme gelen TÜBİTAK'ta Yürütme Komitesi üyesi ve aynı zamanda bir kolej patronu.

Medyanın onu tanımlamak için kullandığı 'ilginç' sıfatların ardında yer alan gerçekler bunlar. Geniş bir açıdan bakarsak, yani seçim sonrası seçilen Bakanlar Kurulu'nun tümünün içeriğine bakarsak, neden eğitim konusunda böyle bir seçim yapıldığını anlamamız kolaylaşır; bilindiği gibi yeni Bakanlar Kurulu tamamen patronlardan oluşuyor. Yeni Milli Eğitim Bakanı da 'anti-kapitalist' maskesinin ardında sahibi olduğu koleji yönetiyor, önü-

müzdeki süreçte de piyasalaşmakta olan eğitimin dümenini elinde tutacak. Özel eğitim kurumu patronu olan birinden anti-kapitalist olmasını beklemek ne kadar saçmaysa, yeni bakanın içinde bulunduğu hükümetin kapitalist, gerici rotasının aksi bir yönde ilerlemesini ummak da bir o kadar saçmadır!

Yeni Milli Eğitim Bakanı da 'anti-kapitalist' maskesinin ardında sahibi olduğu koleji yönetiyor, önümüzdeki süreçte de piyasalaşmakta olan eğitimin dümenini elinde tutacak.

Bakanın bazı demeçlerinde doğruluk payı var, evet. Eğitim kâr güdümünde, öğrenci için değil de okul patronunun cebine daha fazla para girmesi için işlediği sürece düzeltilemez. Yani bakanımızın tariflediği 'olması gereken' eğitimin oturtulması için onun ve diğer tüm özel okul patronlarının koltuklarından indirilmesi gerek! Yapılması gereken özel okulların tamamen kapatılması, eğitimin tamamen; patronlardan arındırılmış, üreticilerin yönetici konumunda olduğu bir devlete, sosyalist bir devlete

devredilmesidir. Yeniden planlanan eğitim sistemi bilimsel, anadilde ve parasız olarak tüm öğrencilere eşit biçimde sunulmalıdır. Müfredatta hurafeler yerine pozitif bilimler öğretilmeli, öğrenciler yeteneğine göre yönlendirilmelidir. Bu bahsettiğimiz şartlar altında eğitim, bugün eleştire eleştire bitiremediğimiz tüm özelliklerinden arınarak

öğrenciye ve öğretmene değer veren bir kurum haline gelecektir.

Saydığımız şeyler düşününce çok güzel, bunun somut yaşanmışlığı ise biz öğrenciler için ayrı bir şans. Bu şansını deneyimleyenler tarihin ilk işçi sınıfı devletinde, sosyalizmde eğitim almış olan Sovyet çocuklarıydı. Bu şanslı nesil aynı zamanda günümüz Türkiye'sinde bizlerin almış olduğu ezberci ve kitaba dayalı eğitime mahkum olmamış, ayrıca sanat, spor ve kültür alanlarında eğitim almıştı, yeteneğine

göre eğitim de bu şekilde belirlenmişti. Sosyalist eğitimin bu yönü okulu yalnızca eğitim ile sınırlamamış, tüm öğrencilerin zevkle okula gitmesini, etkinliklere katılmasını sağlayarak okulun sıkıcılığı ve monotonluğunu yok etmiştir.

Eğitim, tüm aşamalarında ücretsiz olarak halka sunuldu. Bunu, insanlığın temel hakkı olan eğitimin ücretsiz olarak verilmesini lütuf olarak görmemiz ne kadar acı. Zaten doğru olan eğitimin ücretsiz verilmesidir, bu da sosyalizmle mümkündür. Bu yüzden insanca bir yaşam sosyalizmde mümkündür! Sovyet toprakları çok geniş bir coğrafyaya yayılıyordu ve bu topraklarda onlarca farklı kökenden halklar yaşamaktaydı. Sosyalist eğitim halklara kendi dillerinde eğitim

verdi, sosyalizm bu halklara kültürlerini muhafaza etme ve geliştirme imkanını sundu. Sosyalizmin bu topraklarda başarıya ulaşmasının bir diğer sebebi de budur.

“Sovyetler’in meslek lisesi olarak nitelendirebileceğimiz ‘Politeknik’ okulları öğrencilere geniş çapta modern üretim tekniklerini anlatmanın yanında işsizlik probleminin ortadan kalkmasında da büyük rol sahibiydi. Şu ana kadar işsizliğin tamamen yok edildiği ülkeler yalnız sosyalist ülkeler olmuştur çünkü kapitalizm şartlarında işsizlik ekonomik bir zorunluluktur, patronların işine yarayan bir kozdur. Bizler özel okul patronu bakanlara; gerici, piyasacı ve her yıl değişen bir eğitim sistemine mahkum değiliz. Bu sayılan olumsuzluklara

gelecek kaygısı ve eşitsiz eğitimin oluşturmuş olduğu başka birçok farklı sebep de eklenebilir. Bu problemlerin tümünden yalnızca AKP hükümeti sorumlu tutulamaz, temel problem kâr odaklı olarak düzenlenen kapitalist eğitim modelidir. Kapitalizmin ayazından sosyalizmin baharına geçmektir çözüm. Yalnızca sosyalizm yaşamı insanca yaşanabilir hale getirebilir; insanca eğitim görme, çalışma ve yaşam yalnızca sömürü çarkının kırıldığı, kan emici patronların ve emperyalistlerin ortadan kalktığı bir ülkede, dünyada mümkün olacaktır.

Gelecek mutlak sosyalizmdir!

ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR...

Dünya üzerinde uluslararası tekelci sermayenin hızla yayıldığı, emperyalist saldırganlığın boy gösterdiği yıllarda yükselen baskı ve dayatmalar, kısıtlamalar ve sınıfsal ayrımlar tüm dünyada tepkiyle karşılandı. Elbette ki bu dalga Türkiye’de de karşılığını bulmuştu. 60’lı yılların başlarında kendini gösteren işçi eylemleri, emperyalizme karşı yurtseverlik mücadeleleri tüm dünyada yükselmekteydi.

Türkiye için Köy Enstitüleri’nin kapatılmasıyla kendini gösteren gerici kuşatma, sömürüyle kol kola yürüyordu. Emperyalistlerle kurulan sıkı ilişkiler Türkiye’de toplumsal bir değişimle beraber ilerliyordu. Değişimler sonucunda kapitalist ilişkiler belirginleşiyor, yabancı sermaye yerli işbirlikçileriyle ülke de cirit atıyor, tüm bunların sonucunda emekçiler üzerinde baskı ve dayatmalar artıyordu. Bunlara en büyük tepkiler de gençlikten gelmişti. Temel bir hak olan eğitimin piyasalaşmaya başlaması, kantinlerde tamamıyla memlekette üretilmiş bir gazozun bile bulunmaması, gerici faaliyetler; Türkiye’nin “emperyalizmle ilişkilerinin bağımlılık seviyesinde” olduğunu gösteriyordu.

O zamanlar Türkiye için “küçük Amerika” söylemi yaygındı. İşbirlikçi burjuva siyasetçileri bunlarla övünüp kendi çıkarları için halkı kandırmaya çalışırken gençlik onların karşısına dikilip “Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye!” diyordu. “Küçük Amerika” söylemiyle övünenler kukla olmanın ötesine geçemezken gençlik halkın, emekçi kitlelerin arasında yurtsever mücadeleyi büyütüyordu. Gençlik, emekçi halka karşı olan sorumluluklarının bilinciyle Türkiye’nin artık bağımsız bir ülke olmadığı gerçeğini halka göstermek için çalışıyordu. Memlekette bir ton olay yaşanırken, işbirlikçi burjuvazi memleketi ayakta uyutmaya çalışırken gençliğin bunlara tepkisiz kalması hiçbir dönemde mümkün değildir. Memleketi satanlar, yağmalayanlar karşılarında her daim memleketin gerçek sahiplerini bulmuştur. 68 kuşağı da bunun bir yansımasıdır.

60’lı yılların gençliği ilk önce eğitimin kalitesi, sınav sistemi, üniversitede öğrencilerin daha çok söz hakkına sahip olması gibi taleplerle büyük eylem ve etkinlikler düzenlediler. Eğitim sistemi bozuktur bozuk olmasına ama bu sadece eğitimi veren kurumun bozuk olmasından kaynaklanmıyordu. Bu düzenin kendisi bozuktur! İşçilerin hakkını vermeyen de köylülere köleleştiren de gençlere nitelikli eğitim sunmayan da bu düzenin kendisiydi. İşte 68 kuşağını var eden de bu bilinçti.

Eğitime dair taleplerle büyüyen gençlik mücadelesi yurt sorunlarıyla karşılaştıkça devrimci bir nitelik kazanmıştı. Kazanımlarla sonuçlanan işgaller, boykotlar ve yürüyüşlerle birlikte gençlik mücadelesi de yükseliyordu. Gençlik dünyada esen 68 rüzgarını arkasına almıştı. Sıklaşan üniversite eylemleriyle Ankara DTCF’de başlayan işgaller kısa zamanda İstanbul Teknik Üniversitesi ile İstanbul Üniversitesi’ni de sarmıştı. Başlayan üniversite eylemleri ve eylemler yalnızca üniversite eğitimini değil, orta ve ilk öğretim dahil diğer tüm memleket sorunlarını gündeme alan eylemlerdi. Gençlerin memlekete sahip çıkmasıyla sosyalizm mücadelesi daha da büyümüştür. Emperyalistlerle kurulan sıkı ilişkiler sonucunda Amerikan 6. Filo’sunun Türkiye’ye gelecek haberiyle büyük anti-emperyalist bir mücadele başlar. Kanlı postallarıyla memleketimize gelen Yankeeler yurtsever gençlik tarafından karşılanır. Denizden gelen işgalciler, karşılarında yurtseverleri görünce neye uğradığını şaşırır. Amerikan askerleri karaya ayak basar basmaz denize atılır ve yurt genelinde büyüyen tepkiler nedeniyle de geri dönmek zorunda kalırlar. Ancak bu tarihten bir yıl sonra 6. Filo Türkiye’ye yeniden gelir. Bu sefer tepkilerin daha da büyük olacağını bilen hükümet, eylemleri başlamadan bastırma için harekete geçer. Polis İTÜ yurdunu basar, gözaltılar başlar. Bu baskın sırasında Vedat Demircioğlu polisler tarafından pencereden atılır. Memlekete sahip çıkan gençleri bu yollarla sustura-

bileceklerini zannederler. Ancak büyüyen tepkiler ve Vedat Demircioğlu’nun ölümünden sonra yapılan eylem ve basın açıklamaları yurtseverlik mücadelesine ket vurulamayacağını gösterir. Memlekete sahip çıkanların her daim var olacağı açıktır.

Bir yıl sonra “Vietnam Kasabı” olarak bilinen ABD Büyükelçisi Robert Komer, ODTÜ’yü ziyaret etmeye gelir. Ancak ODTÜ’de de işgalci emperyalistlere yer yoktur. Komer’in arabası ters çevrilir ve ODTÜ’lü öğrenciler tarafından yakılır. Bundan birkaç yıl önce “Bunca yıldır burada İngilizce görüp de nasıl hala İngilizce konuşamazsınız?” diyen öğretim görevlisini, “Biz ODTÜ’de 3 kelime İngilizce öğrendik ‘YANKEE GO HOME’” diye yanıtlayan Sinan Cemgil meseleyi böylece özetlemiş oluyor.

68 kuşağı bizim için yurtseverliğin adıdır. Biliyoruz ki üstünden yıllar geçse bile unutulamayacak, ismi bile işbirlikçileri hala rahatsız eden öncüler yetişmiştir. Bundandır ki işbirlikçiler tarafından son zamanlarda sık sık saldırıya uğruyor. Ancak eminiz ki işbirlikçilerin kirletmeyeceği kadar onurlu bir geçmişimiz var.

68’in gençleri yalnızca üniversitelerde değil, meydanlarda, fabrika ve tarlalarda, işçi grevlerinde kadınlarla, emekçilerle, köylülerle kol kola bir mücadeleyi büyütmüşlerdir. “Gençliğin geleceği memleketin geleceğinden ayrı düşünülemez.” Bu nedenle ülke sorunlarına kulak verip, bunlara çözüm üretmek gençliğin görevidir. 68 kuşağı üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmiştir. Halka gerçek kurtuluşun sosyalizmle mümkün olduğunu göstermek için toplumcu, yurtsever, devrimci bir mücadelenin mirasını bizlere bırakmıştır. Bugün bizlere düşense bu mirası daha ileriye taşımak ve yeniden yurtseverlik mücadelesini okullarımızda büyütmezdür. Okullarımızı ve memleketimizi mutlaka geri kazanacağız!

“Anlatılan senin hikayendir” demiştik, bugün gençliğin yeni bir hikaye yazmasının zamanıdır!

Fotoğraf: 6. Filo Defol Eylemlerinden bir kare

Fotoğraf: 6.Filo Defol Eylemcilerine saldırı.

İŞTE EMPERYALİZM, İŞTE İŞBİRLİKÇİ GERİCİLİK

Türkiye’de Amerikancılık deyince akla ilk gelenler siyasal İslamcılardır. 50’li yıllardan beri “büyük ağabeylerinin” gözüne girebilmek için emekçi halkı kendi çıkarlarına alet ederler. Tıpkı NATO’ya girmenin bir şartı olan Kore Savaşı gibi... Emekçi halkın çocukları daha kendi ülkelerinde deniz bile görmemişken kaç deniz aşırı yolu, okyanusları geçerek Kore’ye giderler. Burada Amerikan çıkarları için bir sürü insan ölür, öldürür ama dönemin burjuva siyasetçileri bunu sonunda büyük bir “başarı” olarak görürler. Bunların yanında ABD’lilerin ülkemizi ziyaret ettiği “şerefine” PTT tarafından pul bastırılır, İstanbul’da genelev duvarlarına kadar tüm duvarlar beyaza boyanır. Türkiye’nin ABD bağımlısı bir ülke olması onlar için şereftir. Ancak işbirlikçiliğin doğası gereği bazı durumlarda rol kesmek gerekir. Dün Amerikalı heyeti karşılamak için camilere “welcome” yazılı pankart asılır bugünse imaj gereği “Eey Amerika” denilebilir. Ancak unutmamak gerekir ki bu siyasal İslamcılar yıllardır sırtını ABD’ye dayayarak ülkemizde varlıklarını sürdürmektedirler. Bu nedenle buradan anti-Amerikancılığın çıkması mümkün değildir.

Türkiye’de yurtseverlik mücadelesinin yükseldiği liselerin, üniversitelerin hep bir ağızdan “yankee go home” dediği dönemlerde bile, devlet eliyle yasal İslamcılar beslenip büyütülmüştü. Komünizmi tehlike olarak gören düzen siyasetçileri hak mücadelesini, yurtseverliği ortadan kaldırmak için siyasal İslamcılarını bir politika olarak sahneye çıkardı. Bilimsel eğitimin adı olan Köy Enstitüleri kapatıldı, böylece Türkiye’nin aydınlık gelişimine bir ket vurulmuş oldu. Aydın, ilerici yazar ve gazeteciler öldürüldü, hapishanelere atıldı. Bunlarla Türkiye gericiğinin çemberine

girdi. Artık gericiler nerede aydınlanma hareketi, bağımsızlık mücadelesi varsa orada yurtseverlerin, emekçilerin, halkın karşısına dikildi. Gericilikte, Amerikancılık esastır, çünkü varlıklarını Amerikan emperyalizmine borçludurlar. Vatan kavramının içini boşaltır, çıkarlarına uydururlar. Böylece emperyalist ağabeyleri ile yerli işbirlikçiler ülkede tahakküm kurmaya devam edebilir. Bu uğurda atılan adımlardan biri de Komünizmle Mücadele Derneği’nin kurulması olmuştur.

Gericiler memleketi karanlığa boğmak için elbette okullara da el atmıştı. Şimdi olduğu gibi öğrenci derneklerinin, temsilciliklerinin birçoğu gericilerin elindeydi. Aynı bugünün TÜGVA’sı, Anadolu Gençlik Dernekleri gibi o zaman da Milli Türk Talebe Birliği gibi dernek ve cemiyetlerle okullar içerisindeki tahakkümü arttırmak için iş başındaydı. Bunun için çalışan gericiler her yerde karşılarında devrimcileri buldular. Nerede yurtsever varsa onu “vatan haini” ilan ettiler, devrimcilerin mitinglerine, aydınlanmanın kaynağı olan kitabevlerini yakıp, gazete binalarına saldırdılar. Vatan sevgisini gericilikle bir tutup karşı-devrimci mücadele sürdürdüler. İşte Kanlı Pazar da böyle bir zihniyetin ürünüydü. Üniversiteli gençlik, “Amerikan sömürgesinin bekçisi 6.Filoya” karşı protesto gösterileri yaparken, yurtsever öğrencileri vatan haini ilan eden gericiler, efendilerini korumak için karşı bir saldırı düzenlemişlerdi. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan adında iki yurtsever öğrencinin öldürüldüğü saldırıda gerici-işbirlikçiler birde 6. Filo’yu kible yapıp namaz kılmayı ihmal etmemişti. MTTB ve Komünizmle Mücadele Derneği’nde kimler yoktu ki... Bizzat bu dernek ve ardılarında yer alanlar Fetullah Gülen, Numan Kurtulmuş, Ab-

dullah Gül ve Tayip Erdoğan gibi tanıdık isimler! Biliyoruz ki yakın zamana kadar kol kola yürümeye devam ediyorlardı... Memleketin gerçek bağımsızlığı için mücadele yürüten gençler öldürülürken aynı kuşakta yetişmiş olmalarına rağmen bugün diğerlerinin mecliste, bakanlıklarda olması şaşırtıcı değildir. Siyasal İslamcı gericiler zaten yıllarca gerici tahakkümü arttırabilmek için yetiştirilmiş ve bugün de iktidara yerleştirilmişlerdir.

Ülkemizde Amerikan üsleri sayısızdır, bunu Türkiye için bir gereklilik olarak gören sağcılar, vatanseverliği de kimseye bırakmazlar! Orta Doğu’yu kana bulaamak için Amerika’nın destekçisi olanlar, Filistin için kürsülerde ağlarlar, kürsüden inince de İsrail ile ABD ile anlaşma yapmaya koşarak giderler.

İlerici gençlik yurtseverlik mücadelesi verirken taşlarla sopalarla onların karşısında duranlar, bugün konu dolar olduğunda anti-Amerikancı kesiliyorlar. Türkiye’nin “bağımsız” olduğunu yalnızca mal ve mülklerine el koyan yaptırımlar gündeme geldiğinde hatırlıyorlar. İki yüzlülük ve yalancılık işbirlikçiliğin fitratında var tabi.

Evet işbirlikçi gericiler bugün iktidardalar ama sahnelenen oyunlara, katliamlara, baskılara rağmen yurtseverler hala burada!

Aydınlık, güzel bir gelecek için, Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileriyle hesaplaşmak için, Tam Bağımsız Türkiye için buradayız! Emperyalistleri ülkemizden temizleyene kadar da burada olmaya devam edeceğiz.

YANKEE GO HOME!

10 Meslek Lisesi MESLEK LİSELERİNDE GÜVENLİK

18.yy' da İngiltere'de sanayi devriminin ortaya çıkması ile artık üretimin niteliği kol gücü yerine makine gücüne bıraktı. Bu sanayi devrimi başta İngiltere olmak üzere tüm dünyada yankı buldu. Artık fabrikalarda işçi sayısı yerine makine sayıları önem kazandı. Ama bir sorun daha vardı bu makineleri kullanacak kalifiyeli işçiler gerekiyordu. Burjuvazi bu noktada yeni bir arayışa geçti çünkü onlar için önemli olan üretimin daha yüksek sayılara çıkması ve çıkan metallerin kalitesi olmasıydı.

Bu noktada fabrika sahipleri çalıştırdıkları işçilerin çocuklarını kendi fabrikalarının yanında onlara kendi üretim tekniklerini öğretmek zamanı geldiğinde işçi olarak kullanmak amacıyla fabrikalarının bünyelerinde teknik okullar açtılar. Mesleki liselerin ortaya çıkması aslında sermaye sınıfının kalifiyeli eleman sorununu çözmek amaçlı ortaya çıktı. Bu teknik okullar başta İngiltere olmak üzere tüm dünyada sanayinin gelişmesiyle yayıldı.

Ülkemizde ise bu dalga aynı sorun üzerine kuruldu. 1930'lu yıllarda Türkiye'de bu kervandaki yerini aldı. Kapitalizmin yarattığı üretim tarzı artık genç çocuklara göz diker hale gelmişti. Günümüzde ise bu okullar özü itibari ile aynı soruna hizmet etmekte. Bu okulların sermaye sınıfının ucuz iş gücü olarak gördüğü bu atmosferde bu okullar piyasacılığın kârlı birer durağı haline getirildi.

Staj dönemlerinde piyasacılığın üzerine atılan bu gençler piyasacı eğitimin en kârlı yerleri olarak görülmeye de devam edilecektir. Asgari ücretin 3/1 gibi ücrete çalıştırılarak adeta sermaye sınıfına hediye olarak sunuluyorlar. Çalıştıkları işletmelerde ise hiçbir önlem alınmaksızın çalışıyorlar, güya mesleklerini öğreniyorlar(!)

Bu ortam liselilere kazalar ve yaralanmalardan başka bir şey sunmuyor. Parmak kopmaları, sakat kalma gibi ciddi sağlık sorunları ortaya çıkıyor. Bu güvensiz ortam sadece staj yaptıkları işletmelerde değil kendi okullarındaki atölyelerde de karşı karşıya kalıyorlar. Makine, metal, elektrik, mobilya gibi sanayi tipi mesleklerin kalifiyeli eleman ihtiyacına karşılık olarak bu okullar kendi içerisinde atölyeleri bulunmakta. Meslek liseli öğrenciler bu atölyelerde hiçbir güvenlik donanımı olmayan tehlike yaratan makinelerde çalışıyorlar. Bu makineler güvenlik anlamında yeterli donanımlara sahip değiller.

Sebebi ise bu aparatların pahalı olmasıymış. Halbuki bu atölyelerde öğrencilerin ürettiği parçalar okul tarafından piyasaya satılıyor ve her yıl binlerce lira okulun kasasına girmesine rağmen bile güvenlik önlemleri alınmıyor. Bu tehlike saçan makineler öğrencilere kazadan ve yaralanmalardan başka bir seçenek bırakmıyor. Her meslek lisesinde bu atölyelerde ciddi kazalar gerçekleşiyor.

Örnek olarak Konya'da bir meslek lisesinde makine bölümünde okuyan 17 yaşındaki bir öğrenci güvenliği olmayan torna makinesine kolunu kaptırmıştı ve kaza sonucu sakat kalmıştı. Bolu'da Mobilya bölümü okuyan 16 yaşındaki 10. sınıf öğrencisi okuldaki bir atölyede önlemsizlikler sonucu makinede parmakları kopmuştu. Ve bunun gibi mesleki liselerde bulunan bu atölyelerde gerekli önlemler alınmadığı sürece bu kazalar meydana gelecektir.

Meslek liseli öğrenciler olarak bize düşen görev bellidir; bizleri piyasacılığın üzerine atan bu piyasacı eğitim anlayışına karşı mücadele etmektir. Bu mücadelemizi staj yaptığımız işletmeden diğer meslek liseli arkadaşlarımıza kadar mücadelemizi örgütlemektir.

Rusya Emperyalist Değil Midir?

Emperyalist sistemin esas olarak Soğuk Savaş döneminde şekillenen bir yapısı var. Bu yapı Rusya ile görece zayıf bağlara sahip. Rusya ne NATO üyesi ne de Avrupa Birliği ile bir üyelik perspektifine sahip. Gelişkin sayılabilecek ilişkileri olsa da NATO'nun ve Avrupa Birliği'nin Rusya'yı kuşatma politikasının yürütücülere olduğunu tartışmaya gerek bulunmuyor. Bu anlamda Rusya emperyalist sistemin bir parçası olduğu gibi merkezdeki ABD önderliğindeki blokun içine girememiş ve bağımsız bir emperyalist odak olma özelliğine sahip. Öte yandan, bu anlamda kendisinden daha gelişkin ve "gelecek vaat eden" Çin ile belirli bir düzeyde ortaklık ve işbirliğine sahip olsa da bu ilişki düzeyi NATO ve Avrupa Birliği örneklerinin çok çok uzağında. İki ülkeyi öne çıkan özellikleriyle toplayan yaklaşımların eksik kaldığı temel nokta burası olduğu gibi esas olarak iki ülkenin toplamından da bugün için somutlanmış bir ABD alternatifi de çıkmayacaktır. Tüm bu çerçevede, Rusya'nın kapitalist* bir ülke olduğu ancak sistemin bağımsız odaklarından biri olmakla birlikte bir kutup oluşturmasının mümkün olamayacağını söylemek yerinde olacaktır. Nitekim, Suriye örneğine bakıldığında ABD'den farklı olarak Suriye devletinin resmi davetiyle orada bulunması gibi uluslararası siyasete ve hukuka uygun adımlar atma üslubu da temelde Rusya'nın sınırlarını gösteriyor.

Orta Sınıfların Komünist Siyasete Etkisi Nedir?

Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle başlayan karşı devrimci dalganın günümüzdeki uzantısı olan düzenin "radikal demokrasi" çıkışı, bu süreçte sosyalist iktidar perspektifini muhalif olmakla değiştirenleri, her yerde zayıflamış olduğu söylenebilecek işçi sınıfı hareketlerinin yerine çevre, kent ve benzeri sorunlar üzerinden oluşan hareketlenmeleri koyanları da kolaylıkla etkisi altına alıyor. Bu kolay etkinin bir nedeni, kuşkusuz, neo-liberal saldırı dalgasına gösterilemeyen direncin sonucu olmakla birlikte aynı zamanda orta sınıflarla girilen etkileşimin ve işçi sınıfıyla bağların zayıflamasının da etkisi var. Sermaye düzeninin işçi sınıfı içerisinde gerici ideolojilerin etkinleşmesine yaptığı yatırımlar, solun sınıftan kopmasını beraberinde getirirken muhaliflik ve vicdan/ahlak üzerinden bir siyaset tarifi ile esas olarak kentli orta sınıfların duyguları/hayalleri etrafında bir siyaset anlayışı da gelişti. Solun sınıf siyasetinden uzaklaşmasıyla boşluğu dolduran "kimlik siyaseti", işçi sınıfından uzaklaşmasıyla boşluğu dolduran "kentli, eğitilmiş, gelişkin" orta sınıflar oldu. Sadece Türkiye'de değil tüm dünyada da komünist hareket içerisinde çıkış yolu arayanlar, bir tür kolaycılıkla, sınıfı unutan kestirme yollar arayışına giriyor. Bunun bir benzerinin Sovyetler Birliği'nin çözülmesinin ardından yaşandığını da söyleyebiliriz. Bu nedenle, tartışmanın tüm dünyada sosyalist sol ve özellikle komünistler içerisinde tuttuğu yer önemli sayılmalı.

AKP Sermaye Partisi Mi?

Marksist sınıf analizinde işçi sınıfı ve burjuva sınıfı arasında tam bir karşıtlık bulunur. Bununla birlikte küçük burjuvazi denilen ve genel olarak orta sınıf olarak yaygın bir kullanışı olan bir toplumsal kesimden daha bahsedebiliriz. Bugün düzen siyasetinde siyasal hareketlere baktığımızda, siyasal hareketlerin hangi sınıfsal çıkarları temsil ettiği ve hangi sınıfsal kesimlere yaslandığı önemli bir analiz konusudur. Her ne kadar devletin, görece özerk niteliği, nasıl ki devletin bir burjuva devlet olgusunun net şekilde görülmesini engelliyorsa, kapitalist düzende seçimler ve oy tabanları benzer bir biçimde partilerin hangi sınıfsal zemine yaslandıklarını da örtmektedir. Bugün AKP, toplumun önemli bir kesiminden destek görüyor. Bunun ortaya çıkmasının temel nedeni burjuva düzenin yapısı ve popülist politikalarla ilgili. Örneğin Fransa'da 3.Napolyon olarak bilinen bir örnek yeniden hatırlanmalı. 1848 devrimlerinden hemen sonra geniş köylü yığınlarının oyuyla gelmiş, sonrasında imparatorluğunu ilan edebilmişti. Öncelikle AKP'nin attığı adımların başından sonuna kadar sermaye sınıfının çıkarlarıyla doğrudan ilgili olduğunun altı çizilmelidir. İkinci olarak bugün AKP'nin kurucularından teşkilatlarına kadar sermayenin bütün bölmelerinin partinin örgütsel bileşeni olduğunun altı çizilmelidir. 15 yıllık AKP iktidarında sermayenin karlarını nasıl arttığı ama emekçi sınıfların durumunda değişen bir şey olmadığı da ayrıca vurgulandığında ne ifade ettiğimiz daha açık bir biçimde görülecektir.

Emperyalizmin Çözümü Kaçınılmaz Bir Savaş Mı?

Emperyalizmin sorunlarının çözümü esas olarak kapitalizmin yeni zenginlikler yaratmasında yatıyor. Pasta büyütülürse herkese pay düşer ve herkes payına, son tahlilde, rıza gösterebilir. Emperyalist merkezlerde "Dördüncü Sanayi Devrimi" adıyla süslenen sanayinin teknolojiyle dönüştürülmesi sermayeye daha fazla kar sağlayacak olsa da geniş kitlelere işsizlik dışında ne sunabileceği gerçekten tartışmalı. Ayrıca yeni pazarların açılmasının da kolay olmadığını ve bu pazarların öncelikle ihracata dayanan ekonomileriyle Almanya ve Çin tarafından daha kolaylıkla doldurulabilmeleri de düşünüldüğünde ABD açısından meselenin daha karmaşık olduğu söylenebilir. Ticaretin çeşitli koruma önlemleri ile sınırlandırılması ise yine sermayenin özellikle son 25 yıldaki hareketliliği düşünüldüğünde çok kolay

sayılmamalı. Öte yandan, 1945'ten bu yana birbirleriyle savaşmayan emperyalistlerin 70 yıldan fazla bir süre geçtikten sonra kendi toplumlarını ve ekonomilerini bir savaşa hazırlamaları da kolay sağlanabilecek bir dönüşüm sayılmamalı. Dahası böyle bir savaş için öne çıkacak bir güç olmadığı gibi böyle bir savaşın taraflarının da bugün için varsayılmayacağı açık olmalı. Bütün bunlar değerlendirildiğinde, ortada bir türlü aşılamayan bir kriz ve bir türlü çıkarılmayan bir savaş halinin önümüzdeki beş yılın temel sancısı olacağı söylenebilir. Sonrası için yaşayıp görmek gerekecek.

HARUN KARADENİZ KİMDİR?

Harun Karadeniz, 1942 yılında Giresun'un Armutlu köyünde dindar bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yetiştığı çevre ve ülkenin o dönemki nesnel şartları dolayısıyla lise yıllarında CHP'ye ve Kemalizm'e yakınlık duyuyordu. İlk katıldığı eylem de bu doğrultuda 27 Mayıs darbesini destekleme mitingi oldu. Gençliğin 60'lı yılların başındaki bilinci Kemalizm ile sınırlı kalıyordu. Bu sınırlılık gençlik hareketinin anti-emperyalist bir doğrultuda ilerlemesiyle 65 sonralarında aşılacak, gençlik içinde sosyalist fikirlerin tohumları atılacaktı.

Harun'un sosyalist fikirleri benimsemesi çok uzun zaman almamıştı çünkü zaten halkçı bir düşünceye sahipti. 65 sonrasında sol yayınların artması ve gençlik içinde yankı bulmasıyla Harun sosyalizme yakınlaştı. Lise yıllarında verilen eğitim sonucu komünistler hakkında "ah bir karşılaşsam da ağızlarının payını versem" diyen Harun, daha sonra Türkiye'de kurulmasını istemiş olduğu eşitlikçi düzenin ancak ve ancak sosyalizmle, komünizmle mümkün olabileceğini anlamıştı.

68'li yıllarda üniversite işgalleri yaygınlaşırken gençliğin demokratik üniversite taleplerinin bununla sınırlı kalmayıp NATO, özel okullar gibi doğrudan emperyalist-kapitalist sistemin araçlarının karşıtlığına yönelmesiyle gençlik hareketi bir eşiği daha aşmıştı. Artık gençliğin talepleri üniversite ile sınırlı kalamazdı, kalmadı da.6. Filo eylemi gibi diğer birçok anti-emperyalist eylem, çıkarılan broşürler emekçi halkı eşitliğin ve özgürlüğün kavgasını omuz omuza vermeye çağırıyordu. Gençliğin sosyalizmle tanışmasının ardından Türkiye devriminin izleyeceği yol üzerine birçok tartışma yapıldı ve bunun sonucu olarak farklı öğrenci birliği ve örgütü kuruldu. Bu dönemde ve izleyen yıllarda gençliğin çoğunluğu 'Milli Demokratik Devrim' fikri çevresinde toplanmıştı. Bu fikir özünde 27 Mayıs deneyiminin ardından devrimin 'cuntacı', yani ilerici askerlerin ihtilali sonucunda gerçekleşmesi tezine dayanıyordu. Harun bu geniş kitleden ayrılıyor, 'tepeden inmeciliğe' karşı emekçi halkın gerçekleştireceği devrimi,'sosyalist devrim' teorisini savunuyordu. Harun, Türkiye'deki ilk tütün mitingi olan Gerze Tütün Mitingi'ne bulunduğu İTÜÖB ile katılma planı yaptığında demokratik devrimciler tarafından "öğrenci birliği öğrenciler arasında çalışmalıdır" gibi sebeplerden karşı çıkılmıştı, bu deneyimin ardından karşı çıkanlar da Ege bölgesinde tütün mitingleri organize edeceklerdi. Miting, kaymakamlık tarafından yasaklanmasına rağmen köylünün geniş katılımıyla gerçekleşti ve mitingin ardından bölgede tütün işçilerinin haklarını savunmak için 'Tütün Ekicileri Cemiyeti' kuruldu.

Harun, gençliğin verdiği sosyalizm mücadelesinin işçi sınıfına yabancılaşmaması için işçi-gençlik eylemleri örgütledi, işçi grevlerine öğrencilerin katılımını sağladı. Devrimi devrimcilerin değil de, devrimci öznenin önderliğiyle işçi sınıfının yapacağı Leninist fikrini savunan Harun'un bir diğer adı da bu nedenle 'sınıf devrimcisi'dir. Harun'un son yıllarında en çok yakındığı durum, devrimci gençlik hareketini sınıfla birleştirecek bir öznenin olmayışı, bu misyonu üstlenmeye çalışan Türkiye İşçi Partisi'nin ise iç problemler ile kendini yiyip bitirmesi ve sınıftan kopması olmuştur.

1975'de hapishanede kanserden ölen Harun yoldaşın izlediği yol, işçi sınıfıyla gençliğin ortak devrimci-sosyalist mücadelesinin yoluydu. "Yolumuz işçi sınıfının devrimci yoludur" şiarıyla verdiğimiz mücadelede biz sınıf devrimcilerine düşen görev, Harun'un özlemediği partiyi kurarak sosyalizme varmaktır!

ABD ORTADOĞU'DA NE ARIYOR?

İki kutuplu dünyada emperyalist ülkeler Sovyetler Birliği'ni her zaman kendilerine karşı bir tehdit olarak gördüler. Çünkü emperyalist ülkeler dünyanın her yerini kendilerine sömürge edecek politikalar izliyor ve o ülkelerde karışıklığa neden olacak politikalar geliştiriyorlardı. Sömürgeleştirmek istedikleri ülkelerde mezhepsel ya da dinsel terörizm faaliyetleri için taşeron örgütler kurup bu ülkelerin bölünmesinin önünü açıyorlardı. Amaçları ise basitti; buralarda kargaşa çıkarıp sanki bir sorun varmış gibi askeri müdahalelerde bulunup işgal etmek. Bu politikalar sonucunda milyonlarca insanın ölmesine binlerce insanın evsiz kalmasına neden oluyorlardı. Sonrasında ise taşeron örgütleri ile çıkardıkları bu savaflara kendi askeri müdahaleleri ile bu bölgelere askeri üslerini kurma fırsatını ele geçiriyorlardı. Bu planlarının karşısında SSCB dünya barışını temsil eden bir güç odağı olarak duruyordu, bu da onlar için SSCB'nin bir tehlike unsuru olarak görmelerine yetiyordu. Çünkü Sovyetler Birliği nerede emperyalist bir saldırganlık olsa oradaki halkın meşru gördüğü yapılarla birlikte, onları destekliyordu. ABD'nin emperyalist saldırganlıkların ilk deneyimlerinden biri olan da Afganistan savaşı idi. ABD

emperyalizmi ve onun işbirlikçileri Afganistan'daki dinci terör örgütlerine silah, para, eğitim desteği sağlayarak burada ki Demokratik Afgan Cumhuriyeti'ni SSCB'ye karşı bir askeri bir üst haline getirmek istediler. Amaçları ise çok basitti; Ortadoğu da yayılan sosyalizm dalgasını kırmak ve SSCB'nin dibinde bir emperyalist saldırganlıkları için askeri üstlerini yerleştirmekti. Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte ABD emperyalizmi Ortadoğu'ya daha rahat(!) bir şekilde yerleşme olanağını yakaladı. Çünkü Sovyetler Birliği, yani dünya halkları için barışı temsil eden birlik yoktu artık. 1990-2003 yılları arasında ABD'nin başını çektiği emperyalist ülkeler Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiler. Ortadoğu'daki yeraltı kaynağı olan petrol bölgelerini ele geçirmek buradan çıkan petrolü kendi şirketleri aracılığı ile dünya pazarına satmak ve bu pazarda tekel rolü elde edip fiyatları ve üretimi tek başına kontrol etmekte. Bu plan için bu ülkelerde taşeron dinci terör örgütleri kurduklar ya da bölgedeki ayrılıkçı gerici siyasal akımları desteklediler. Bunlardan bazıları; Taliban, EL-Kaide, EL-Nusra, IŞİD gibi örgütleri idi. ABD emperyalizmi şu an en saldırgan politikasını günümüzde Suriye üzerinde gösteriyor. 7 yıldır süren

Suriye'deki iç savaşta ABD destekli taşeron örgütler aracılığı ile Suriye iç savaşı daha kanlı bir hale getirildi. Suriye de şu an ABD'nin 12 askeri üssü ve 1200 kişilik bir ordu konuşlanmış bulunuyor. Ayrıca ABD'nin Ortadoğu da 54 bine yakın silahlı askeri bulunuyor. Tüm dünyada kendi çıkarları için ve sömürgeci düzeni için insan hayatını hiçe sayıp savaş çıkartan ve binlerce insanın dünyanın çeşitli ülkelerine göç etmek zorunda bırakan ABD emperyalizmi doymak bilmiyor. Ortadoğu'da son 25 yılda gerçekleşen ABD'nin başını çektiği emperyalist politikalarının sonuçları bugün çok daha net bir şekilde gözüküyor. Diğer ülkelerdeki doğal kaynakları kendi himayesi altına almak istemesi ve bunun için hiçbir şeyden geri kaçmayan kana susamış emperyalizm, Ortadoğu halkları için her zaman bir bela olacaktır. Dünya üzerindeki bütün emperyalist faaliyetlere karşı dünya halkları sosyalizm çatısı altında kendi bağımsız ülkeleri için mücadele etmeli ve mücadelelerinin başında anti-emperyalizm, bağımsızlık, yurtseverlik en başta yer almalı. Unutulmamalı ki kaybeden emperyalizm olacak, kazanan ise bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi veren halklar olacaktır.

RAMBO: Hollywood'un daima arkasını yasladığı Vietnam Savaşı konulu filmlerinden biri olan Rambo, hayatı dehşet ve acılar içinde geçen, savaştan savaşa koşan, klasik, abartılı Hollywood kahramanlarından bir tanesidir. Sanattan tamamen kopuk bir şekilde yapılmış bir film serisidir. Amaç, sanat icra etmek değil, Vietnam halkının onurlu direnişiyle kaybedilen savaşın gerçekliğinin çarpıtılmasını sağlamaktır. Her alanda olduğu gibi kapitalistler yine yalana ve masumlığa başvurmuşlardır. Dolayısıyla temelde filmin, kapitalizmin deliklerini yama etmeye çalışmaktan başka bir işlevi olmamıştır. Kapitalistlerin kirli savaşları yüzünden sanatın da altı üstüne getirilmiştir. ABD, Hollywood'da hâlâ sanat değil, propaganda üretmektedir. Hollywood bir sanat merkezi değil, kapitalizmin suçlarının örtbas edildiği bir yapay destan setidir.

Tarihi sınıf savaşımından ibaret olarak gördüğümüz gibi hayatımızda önemli bir yer kaplayan sinema tarihi de bizim çerçevimizden bakarsak bundan ibarettir. Çünkü toplumda egemen sınıf kimse, kültür de, birey de, sanat da kısacası yaşamın her alanı da egemen sınıfa göre şekillenir. Bu nedenle sinemayı da aynı şekilde ideolojik ve politik bir çerçevede incelemek gerekir. Bugüne göre değerlendirirsek, sinemayı politik bir alandan uzak olarak görmemizin nedeni de kapitalizmin sinemaya olan etkisinden kaynaklıdır. 1902'de Los Angeles'te bir sinema salonunun kuruluşuyla hayatımıza giren ve hâlâ sinema endüstrisinin başında gelen Hollywood, bahsettiğimiz etkinin en büyük örneğidir.

1900'lü yılların başında Amerikan kültüründeki tüketimin doyumsuz noktalara ulaşmasının etkisiyle Los Angeles, Batı sinemasının merkezi hâline geldi. Amerika'nın sinemaya bu denli ağırlık vermiş olmasının nedeni de aslında savaşın getirmiş olduğu sonuçlardan biridir. 1917'ye kadar dışında kalmaya çalıştığı savaş sayesinde sinemasını geliştirmiş oldu. Tabii göçmen nüfusun çoğunluğunun İngilizce konuşmaması da sessiz sinemaya olan ilgiyi de artırmış oldu. Evet, Amerika bu yıllarda sinemada önemli bir yere sahipti, hatta kendini lider konumuna getirmişti diyebiliriz fakat en büyük eksikliğini bugün de dahil dolduramıyordu. Hollywood sinemasının sanata ve gerçekliğe dair hiçbir özelliği bulunmuyordu. Yıllardan beri sanat, insan ihtiyaçlarını karşılayan, insana yol gösteren bir "amaç"tı. Fakat, kapitalist sistem doğası gereği insan ihtiyaçlarını asla karşılamaz. Sadece bu düzenin tüm olumsuzluklarını küçük hayallerle üstünü örtmek için sanatı, özelde sinemayı gerçeklerden kaçmak için bir "araç" olarak insanlara empoze eder. Bunun yanında hayata bakışı; eğlenmek, para kazanmak, tüketmek olarak lanse ederek bireyi diğer insanlarla birlikte aynılaştırmış bir "meta"ya dönüştürür. İlya Ehrenburg'un dediği gibi Hollywood "düşler fabrikası"ndan başka bir şey değildir. Tarihine bakmaya devam edecek olursak; 1940'larda ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan güçlenerek çıkması, dünya liderliğini ele alması ve sosyalizmin çökertilmesi uğraşındaki adımlarında Hollywood'a önemli görevler biçilmişti. Özellikle o dönemde ortaya atılan Marshall planı ekonomik bir yardımdan öte Amerikan yaşam tarzını yavaş yavaş diğer ülkelere yayma yolunda bir adımdır (kültür emperyalizmi). Hollywood sineması bu yüzden diğer ülkelerde boy göstermeye başlamış ve insanların yaşam tarzına etki etme yolundaki amacına ulaşmıştır. Çünkü filmlerde kullanılan metalar günlük yaşama girmiş, emekçi kesimleri oyalayan bir sinema sektörü oluşmuş, Sonrasında filmleri kalıplaşmış bir hâle dönüşmüş, ideal hayatlara yer vererek kendini örnek göstermiş ve en önemlisi insanların beyinlerini bu hayallerle bulandırarak, gerçeklerden uzaklaştırarak amacına ulaşmıştır. Günümüzde aksiyon filmlerinin çoğalması da yine buna örnektir. Hollywood'un böyle bir başarıya(!) sahip olması, toplumun egemen sınıfının hem ekonomik açıdan hem politik açıdan sinema endüstrisine çok daha zengin imkânlar tanınmasından dolayıdır. Ne olursa olsun 1960'lardaki sosyalizm dalgasının dünyaya etki etmiş olması sinema alanındaki yerine de etki etmiş ve sine-

ma tarihinde Hollywood'a bir darbe olarak görülmüştür. Sinemanın entelektüel bir üretim olduğunu savunanlar ve sanatın belirli estetik kalıpların üstünde olmaması gerektiğini savunanlar bu dönemde Hollywood sinemasına büyük eleştirilerde bulunmuştur. Aynı zamanda 60'lı yıllar "toplumcu gerçekçi" sinemayla 20'li yıllara dayanan Sovyet sinemasının bir devamı olmuş ve tüm dünyada büyük bir yankı oluşturmuştur. Bu nedenle özellikle ABD sinemasında "toplumcu gerçekçi" temalı filmler çekmiş olan yönetmenler, o dönemde Amerika'ya Karşı Etkinlikleri Soruşturma Komitesi'nde "komünizm propagandası" nedeni gösterilerek çalışma olanaklarını kaybetmişlerdir. "Zenginlerin bakış açısından yoksul tip"i canlandıran, "A King in New York" filminde Amerikan tarzı yaşam yönlerini eleştiren, "Mavi Sakal" filminde Amerikan ordusunu kızdıran Charlie Chaplin'in de zamanında bu nedenden dolayı yargılanmış olduğu gibi. Şunu görüyoruz ki; Hollywood kurulduğu andan itibaren kâr amacı güderek sinema sanatını(?) bugüne kadar geliştirmeye devam etmiştir. Peki, Hollywood sinemasında siyasal-ideolojik mesajları filmlerinde ne kadar görüyoruz ya da görüyor muyuz? Elbette Hollywood sineması siyasal-ideolojik mesajları doğrudan vermez, dolaylı yoldan verir.

Egemen bir sınıfın siyasal-ideolojik tavrı daima hayatın her yönünde kendini belli eder. Karl Marx ve Friedrich Engels "Alman İdeolojisi"nde tam olarak şöyle belirtmiştir: "Egemen sınıfın düşünceleri, bütün çağlarda, egemen düşüncelerdir, başka bir deyişle, toplumun egemen maddi gücü olan sınıf, aynı zamanda egemen zihinsel güçtür. Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda, zihinsel üretim araçlarını da emrinde bulunduruur, bunlar o kadar birbirinin içine girmiş durumdadırlar ki, kendilerine zihinsel üretim araçları verilmeyenlerin düşünceleri de aynı zamanda bu egemen sınıfa bağımlıdır." Sinemada da böyle bir bağımlılık söz konusudur. Gelelim Hollywood'un o muhteşem(!) çarpıtılmış savaş filmleri bağımlılığına.

Belki gerçekte yargıladığımız ve karşı çıktığımız ABD emperyalizminin açtığı tüm savaşlar, sinemada karşımıza her zaman kahramanca bir destan olarak çıkmıştır. Bu da çoğunluk olan örgütsüz kitlenin bakış açısını değiştirmiştir. Örneğin; Vietnam Savaşı'nda milyonlarca insanın ölümüne sebep olan ABD, fiilen kaybettiği bu savaşta kendini en masum şekilde gösterebilecek filmler ortaya çıkarmıştır. Özellikle Vietnam savaşında en iyi hamleyi Rambo filmini savaştan 7 yıl sonra gösterime sunarak yapmıştır. Emperyalist ABD, bu filmi "savaş karşıtı" bir film olarak insanlara empoze etmiş, savaşı kendi açısından meşrulaştırmıştır. Çünkü Rambo, kitlelere göre bir kahramandı ve haklı bir savaşçıydı. Bu karakteri ABD kendisiyle özdeşleştirmişti ve yoksul halklara karşı olan bu savaşını yine meşrulaştırmıştı. Bunu Hollywood'un tüm savaş filmlerinde de görebiliriz.

Hollywood sektörü sadece sinema sektörünü değil insanların tarihe bakış açısını da değiştirmiş, gerçeklikten uzak, düşsel bir araçtır.

TIRMANIŞ: 1977'de yayınlanmış olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yapımı bir savaş filmi olan Türmanış, Hollywood'un savaş filmlerinde yaratmış olduğu destansı kahramanlarından çok gerçekçi bir biçimde yaratılmış kahramanları içermektedir. Pek çok filme göre basit bir hikayesi olmasına karşın gerçekçiliğiyle sinema eleştirmenlerinin ilgisini çekmiş "toplumcu gerçekçi" bir filmidir. Bu filmi izleyecek olursak, "yalancı" destanların ortaya atılmadığını, gerçeklerin sanatsal bir bakış açısıyla işlendiğini, amacının halkı uyutmak değil, yanıltılmış kitlelere doğruyu göstermek olduğunu anlarız. Kapitalistler, her alanda olduğu gibi sanatta da halka yalan söylerken, SSCB halkına sanatla beraber eğitim vermeyi iyi biliyordu! Sanat, sosyalizmde, toplumcu gerçekçilikte anlam bulmuştu...

DEMİRCİOĞLU BURADA ÖLDÜRÜLDÜ
6.FİLO GENE GELİYOR

İSTAN

Sosyalist Liseliler